Misiunea Creștină Richard Wurmbrand
Căsuța Poștală 12, OP 74
București, 062580, România
Email: apel@misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro ;
Pagina Web: misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro

Ajutăm orfani și creștini în vârstă (mulți cu vârste peste 80, 90 de ani) care au fost închiși pentru credință în actuale și foste țări comuniste.

În aceste momente critice ajutăm refugiați creștini din Ucraina!

Pastorul Richard Wurmbrand a suferit 14 ani în închisorile comuniste din România. Soția sa, Sabina, a fost deasemeni închisă pentru credința sa în Hristos aproape trei ani, în unele din aceleași închisori

OCTOMBRIE 2026

Anunţ!
Se pot obţine următoarele 5 cărţi gratuite, numai folosind Formularul de Cerere de pe pagina de internet: https://misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro
Autor: Pastorul Richard Wurmbrand:
"Drumul spre Culmi" (meditaţii creştine pentru fiecare zi din an);
"Torturat pentru Hristos";
"Cu Dumnezeu în Subterană;"
"A Fost Karl Marx un Adept Satanist?";
"Soţia Pastorului" de Sabina Wurmbrand.
Cei interesaţi, vor trebui sa acopere cheltuelile minime de expediere arătate in Formularul de Cerere.

"Să nu dați uitării primirea de oaspeți: căci unii prin ea, Au găzduit fără să știe pe îngeri" (Evrei 13:2)

Dintr-o meditație biblică a pastorului Richard Wurmbrand:

Înconjutați de Îngeri

Într-o noapte fără somn, am încercat să-mi amintesc, cât de bine am putut, vizitatorii care trecuseră prin casa mea. Fiind pastor, erau foarte mulți. M-am întrebat: „Cine dintre aceștia ar fi putut fi îngeri?” Unii dintre vizitatorii pe care i-am ajutat s-au dovedit a fi foarte dăunători pentru mine și familia mea. Cum ar fi putut fi aceștia îngeri? Alții mi-au făcut bine. Nimic nu era ieșit din comun. Nu păreau să se potrivească cu noțiunile mele despre adevăratele ființe angelice.

Din punct de vedere spiritual, un om poate fi altceva decât ceea ce ne apare în fața ochilor. Unii oameni sunt adevărați diavoli. În perioada în care am suferit 14 ani în închisorile comuniste românești, am întâlnit un comunist torționar extrem de malefic. Repeta adesea: „Îi mulțumesc lui Dumnezeu, în care nu cred, că a sosit un astfel de timp (se referea la comunism) când îmi pot arăta toată partea mea malefică.” Într-adevăr, un adevărat diavol într-un corp uman.

Alți semeni s-au dovedit a fi îngeri sau nu știm cum altfel i-am putea descrie mai bine. Dacă am putea vorbi cu o omidă și să-i spunem: „Într-o zi vei zbura încoace și încolo ca un fluture multicolor”, cu greu ne-ar crede. Dar acesta este miracolul creației lui Dumnezeu. Domnul Iisus a explicat cum contemporanii săi nu cunoșteau bine Scriptura sau puterea lui Dumnezeu. La înviere, credincioșii vor fi ca îngerii! (Matei 22:29-30)

Soția mea, Sabina, a fost și ea închisă de regimul comunist român timp de aproape trei ani. A fost închisă într-un lagăr de muncă unde, timp de ore întregi prizonierii spărgeau pietre cu baroase și se încărcau și se descărcau pietre în vagoane de tren, pentru construirea unui canal pe Dunăre. Peste 100.000 de prizonieri au fost ținuți în acest lagăr de muncă. Mii de oameni au murit în acest lagăr. Comuniștii le-au spus deținuților: „Vă vom folosi aici până când veți muri de foame sau de boală”.

Torturile îndurate de creștini în acest lagăr de prizonieri comunist au fost de necrezut. Astfel, fratele Terelai Petrica, de exemplu, a descris: „Lucram aproape de morga închisorii. Acolo vedeam zilnic 3-5 cadavre care aveau tăiate sau rupte părți din picioare, cap sau coaste (din cauza torturilor). Majoritatea prizonierilor care mureau, însă, mureau de foame. Frigul glacial termina totul, deoarece nu existau ferestre sau uși în timpul iernilor grele și vântoase. Ușile și ferestrele erau instalate și închise ermetic în timpul verii (pentru a ne tortura cu o căldură amețitoare). Fratele Szekely Balint, de asemenea, închis acolo, a scris: «Unde am fost ținut în Lagărul de Muncă de la Canalul Dunării, moartea unei persoane era considerată la fel de importantă ca moartea unei muște. La un moment dat, șeful gardianului a lovit pe cineva cu o lopată atât de brutal încât și-a rupt propria mână. Comandantul de la Colonia «Cinci Creste» din acest Lagăr - Penitenciar de la Canal îi forța pe deținuți să se întindă pe pământ și dansa pe corpul lor, similar cu dansul unui urs, deoarece cântărea mult peste 90 de kilograme. Fratele Prodan Ioan își amintește: „În ceea ce privește lagărul de prizonieri «Calvar» de la Canalul Dunării, ar trebui să descriu aici doar cum erau aruncați morții goi în gropi puțin adânci, deoarece din cauza înghețului ceilalți prizonieri nu puteau săpa adânc. Primăvara, câinii dezgoleau mormintele și mâncau aceste cadavre. Acesta era infernul comunist.” Iar un creștin, Ștefanache Dragomir, a mai descris: „A fost cel mai înfricoșător lagăr de exterminare pe care îl cunoștea populația (sub comunism). Am fost lăsat afară să mor de frig și am fost găsit de niște oameni într-un șanț. Oamenii care m-au găsit și-au dat seama că nu eram mort, ci că leșinasem complet.”

Soția mea a povestit o minune care s-a întâmplat în timpul închisorii sale în acest lagăr de muncă de la Dunăre: „Într-o duminică, când am fost aduse înapoi în celula noastră, vreo cinci sau șase femei s-au adunat pe beton, sub pat, pentru a se putea ruga împreună fără a fi văzute prin vizorul ușii. Nu aveam Biblie, ci repetam în șoaptă, din memorie, pasaje din Biblie despre Sfântul Ștefan care, înainte de a fi ucis cu pietre,„fiind plin de Duhul Sfânt, și-a pironit privirea spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând la dreapta lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 7:55). Din nou despre Sfântul Ștefan: „Toți cei ce ședeau în sobor s-au uitat țintă la Ștefan și fața lui li s-a arătat ca o față de înger. ” (Faptele Apostolilor 6:15)

În timp ce vorbeam în șoaptă sub pat despre Sfântul Ștefan, am avut printre noi o doamnă, fostă una dintre cele mai bogate doamne din România. Nu era creștină. Era în închisoare pentru că soțul ei fusese unul dintre liderii politici ai țării înainte de venirea comuniștilor la putere. Ea a spus: „Mă întreb ce faceți voi, creștinii, păreți a fi femei inteligente, dar cum ați putut crede că Ștefan, stând în fața dușmanilor săi știind că va fi omorât, cum ați putut crede că fața lui poate fi atât de frumoasă?” O doamnă creștină a răspuns: „Îmi pare rău pentru tine. Nu-L cunoști pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu. Dar ori de câte ori Iisus vine într-o inimă, El nu vine niciodată singur, El vine întotdeauna cu toată bogăția Lui. El vine cu îngerii Săi. El vine cu slava cerului și astfel, atunci când vă deschideți inima și Iisus vine în inima voastră ca să fie Domnul și Mântuitorul tău, El aduce frumusețea Lui. „Și astfel, Ștefan putea fi atât de frumos ca un înger.”

În mijlocul acestui dialog, ușa s-a deschis imediat. Garda comunistă a venit direct la locul unde eram adunați sub pat, ne-a scos pe toți afară, ne-a bătut pe toți zdravăn. Sângerând din cauza multor răni, ne-a aruncat înapoi în celulă. Noi, creștinii, știam prea bine ce preț trebuia să plătim pentru a vorbi din Biblie și a ne ruga. Ne temeam însă pentru această doamnă care nu era creștină, cum va reacționa și ce va spune?

În timp ce ne gândeam la aceste lucruri, prima care mi-a vorbit a fost această doamnă fostă bogată, care acum era săracă și flămândă, sângerând pe toată fața, mânjită de sânge și lacrimi. Ea a spus: „Acum chiar știu faptul că comuniștii îi persecută pe creștini, chiar faptul că ne-au bătut pur și simplu pentru că am vorbit despre Iisus. Acest fapt este pentru mine cea mai bună dovadă că Dumnezeul vostru este cu adevărat Dumnezeu.„Și «Iisus al tău va fi și Iisus al meu, Mântuitorul». Și ea nu știa că acum fața ei era mânjită cu sânge și «cu lacrimi, strălucea și era frumoasă ca fața unui înger.”

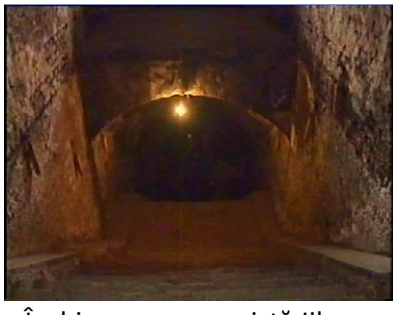

Închisoarea comunistă Jilava, Intrarea spre celulele subterane .

Celulă cu paturi suprapuse, fără saltele Soba, doar de decor, niciodată încălzită în lunile geroase de iarnă

Fotografie a pastorului Richard Wurmbrand în timpul detenției la Jilava.

“Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păstrăm neîntinați de lume.” (Epistola Apostolului Iacov 1:27)

În ultimii 10 ani, MISIUNEA CREȘTINĂ RICHARD WURMBRAND a oferit sprijin financiar orfelinatul Agape din Pașcani, un orfelinat fondat de părinții mei, Richard și Sabina Wurmbrand; Liceul Richard Wurmbrand în Iași, și multor creștini vârstnici (între 70 și 100 ani), care au petrecut ani în închisorile comuniste din Europa de Est datorită mărturiei lor creștine. Unii dintre ei au fost ținuți în celule comune împreună cu părinții mei. Citiți mărturiile lor la http://misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro (coloana a treia)

O Mărturie de la Familia Taranukha:

Bună, mă numesc Olga Taranukha și am 42 de ani. Soțul meu, Igor, are 45 de ani. Suntem din regiunea Sumî, Ucraina. Avem două fiice adulte, care erau însă minore la începutul războiului. În Ucraina, am lucrat ca învățătoare la școala primară. Soțul meu tocmai începuse să crească capre pentru a-și înființa o mică fermă proprie și a vinde produse lactate naturale. Din păcate, planul nu s-a concretizat.

Pe 24 februarie 2022, ne-am trezit în zgomotul unui avion militar care survola casa noastră. Satul nostru se află la 17 km de granița cu Rusia. Imediat ce a început invazia, soțul meu s-a pregătit rapid și a plecat la Sumî să o ia pe fiica noastră cea mare de la colegiul medical unde studia. Am văzut online fotografii și videoclipuri cu coloane lungi de tancuri și echipamente militare rusești care treceau prin localitatea noastră. Soldații ruși nu făcuseră încă rău civililor.

Am rămas acasă aproximativ o lună, fără să ieșim aproape deloc. Uneori ne ascundeam în pivniță când exploziile deveneau foarte puternice. Cursurile fiicelor noastre s-au reluat în regim online, iar eu am continuat, de asemenea, să predau.

La începutul lunii aprilie, au avut loc atrocitățile din Bucea și Irpin. S-a aflat că unitățile rusești care comiseseră acele crime de război erau staționate în regiunea Kursk, în apropierea noastră. Nu se știa unde aveau să fie trimise ulterior. Poate chiar în satele noastre. Atunci, soțul meu a decis că trebuie să plecăm urgent. Eu nu voiam, dar de dragul fiicelor mele (care aveau pe atunci șaptesprezece și, respectiv, cincisprezece ani), am acceptat.

Plecarea noastră: Igor a luat legătura cu niște prieteni din copilărie care plecaseră la Oradea, în România, la începutul războiului. Printr-o minune, familia acestora ne-a împrumutat banii necesari pentru călătoria prin Ucraina și ne-a dus cu mașina până la graniță, drum care a durat o zi și jumătate. Am înnoptat într-o biserică baptistă, cred că în Vinițu. Am trecut granița pe 9 aprilie 2022. Soțul meu s-a întors acasă, în Ucraina.

Am fost întâmpinate de un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată. Ne-a dus la o tabără pentru copii din munții de lângă Suceava, care la acea vreme servea drept adăpost temporar pentru ucraineni. Câteva zile mai târziu, am fost urcați într-un tren cu destinația Oradea, unde ne-a întâmpinat pastorul bisericii baptiste „Stânca Veacurilor”. Ne-au ajutat cu acte, hrană, haine și

cazare. Nu intenționam să rămânem în România. Plecaserăm doar cu două rucsacuri și cu materiale de pictură (fiicei mele îi place să deseneze). Până la sfârșitul anului școlar, am continuat să predau lecții online, dar apoi am fost nevoită să renunț la predare pentru că eram în străinătate. Copiii au încercat să studieze online, dar a fost dificil: noi trei locuiam într-o singură cameră și era foarte incomod pentru fiecare dintre noi să participăm la lecțiile online în același timp.

Cel mai greu a fost că familia noastră era separată. Tata a rămas acasă, unde bombardamentele începuseră deja. Nu putea munci, iar eu trebuia să folosesc salariul de profesor pentru a ne întreține casa din Ucraina, a-mi susține financiar soțul și a supraviețui cumva în străinătate, unde totul era incert și de neînțeles - limba, prețurile, medicii.

Fetele noastre au avut o perioadă foarte dificilă din cauza pierderii cercului social. Prietenii lor erau împrăștiați prin lume, unii au rămas încă în sat. A fost dificil să-și continue studiile online. Prin urmare, fiica noastră cea mare, când a împlinit 18 ani, s-a întors în Ucraina. Am rămas singură cu cea mică.
Acum aproximativ doi ani, din cauza înrăutățirii situației din Sumy, fiica noastră cea mare s-a întors la Oradea. Am devenit mai puțin emoționată pentru că fiicele noastre erau din nou în siguranță cu mine.

Din păcate, fiicele noastre au fost nevoite să-și întrerupă studiile în Ucraina. Nu și-au terminat studiile și nu au putut să-și înceapă cariera. Încearcă să se adapteze la viața din România și locuiesc deja separat de noi.

Domnul a deschis o cale legală pentru ca soțul meu să părăsească Ucraina. Igor a însoțit-o pe mama sa cu dizabilități în România. Dar nici ea nu a putut rămâne cu noi mult timp - soțul ei și alți doi fii rămăseseră acasă. Mama lui Igor s-a întors apoi în Ucraina.

Părinții mei rămăseseră în Ucraina. Chiar înainte de începerea războiului, tatăl meu diabetic a trebuit să-și amputeze piciorul. Mama mea are probleme de sănătate mintală și hipertensiune arterială. Este deosebit de dificil pentru persoanele în vârstă să-și părăsească locuințele. Au fost de acord să părăsească Ucraina și să stea cu noi. Transportul era acum mai dificil, deoarece nu era nimeni care să-i însoțească. A trebuit să închiriem o mașină pentru a-i duce de acasă la Suceava, România. De acolo, pe 22 august 2026, eu și soțul meu le-am dus cu mașina. Ne costă aproximativ 6.300 de lei. Suma este foarte mare pentru noi. Dar principalul lucru este că acum sunt în siguranță. Orașul lor este bombardat constant. Infrastructura, centralele electrice, depozitele mari, fabricile, benzinăriile sunt distruse. Marginea orașului este deja protejată de drone.

E bine că i-am luat, pentru că starea lor de sănătate era mai rea decât credeam. Deocamdată, analizez cât de sigur este să-i las singuri acasă. Le arăt zona. Pentru ei, acesta este un loc nou, necunoscut, iar bariera lingvistică face să le fie greu să se orienteze. Sunt ca niște copii mici acum și au nevoie de îngrijire constantă.
În prezent, locuim într-un apartament mic cu două camere. Liftul din bloc este prea mic, așa că tatălui meu îi este imposibil să coboare cu el în scaunul cu rotile. Pentru a ieși afară, el merge în

cârje. Odată ajuns în stradă, folosește scaunul cu rotile. Cârjele trebuie duse înapoi în apartament. Când ne întoarcem, repetăm tot procesul în sens invers. De aceea, economisim bani pentru a ne muta într-o casă sau, cel puțin, într-un apartament situat la parter ori într-un bloc cu lift încăpător.

În prezent, plătim o chirie de 1.570 de lei, plus până la 1.000 de lei pentru utilități, în funcție de sezon. Alte 3.000–3.500 de lei se duc pe mâncare, îmbrăcăminte, cheltuieli casnice și întreținerea mașinii. Venitul familiei este, în medie, de 7.500–8.000 de lei. Închirierea unui apartament mai mare, într-un bloc cu lift încăpător, ar costa 2.500 de lei.

Soțul meu și cu mine muncim toată ziua: Igor lucrează adesea peste program, iar eu lucrez în prezent la o grădiniță și ofer și meditații suplimentare. Părinții mei au nevoie, de asemenea, de îngrijire zilnică, ceea ce echivalează cu încă o zi de muncă. Cea mai mare nevoie financiară pe care o avem acum este acoperirea sumei de 6.300 de lei, plătită pentru a-i evacua pe părinții mei din Sumî. Am plătit din economiile noastre, iar acum nu mai avem rezerve pentru situații neprevăzute. A doua mare nevoie este mutarea într-o locuință mai spațioasă pentru familia noastră.

Casa mea este în Ucraina. Înțeleg că nu mă voi mai putea întoarce niciodată acolo. Întreaga noastră comunitate a fost evacuată; în zonă au loc lupte, iar oamenii nu mai locuiesc acolo. În ultima fotografie pe care am reușit să o obțin, casa mea este încă în picioare, dar nu mai există vecini. Dintre rudele noastre, nepotul meu și cei doi veri ai soțului meu sunt dați dispăruți.

Îi mulțumim lui Dumnezeu că am fost cazați lângă alte familii de creștini ucraineni. La început, frecventam o biserică românească unde beneficia de traducere, iar ulterior am început să organizăm o slujbă separată în limba ucraineană. După un timp, grupul nostru s-a unit cu alți credincioși ucraineni și a luat ființă o nouă biserică – BCUO. În prezent, slujesc acolo în cadrul echipei de închinare. Ceilalți membri ai familiei mele nu sunt încă credincioși. Îi sunt foarte recunoscător lui Dumnezeu pentru că, prin intermediul fraților și surorilor din întreaga lume, El trimite întotdeauna ajutor la momentul potrivit.

Familia Taranukha

Parintii Olgai

Refugiați Creștini Ucrainieni Ajutați cu Darurile Voastre

16 aprilie 2022 (***vă rugam vedeți și actualizarea de jos)
Dragi contributori: Recunoștința mea, tuturor celor care au donat cu generozitate pentru a ajuta atât de mulți refugiați din Ucraina, un adevărat potop de persoane strămutate. Peste 4 milioane au scăpat deacum în războiul actual și se așteaptă să iasă alte 3 milioane. Dacă citiți știrile zilnice, vă veți convinge ușor că nu sunt cifre exagerate. Acestea sunt persoane care fug de bombardamentele extinse și de distrugerea totală continuă a orașe întregi. Se întâmplă că țara mea natală, România și Republica Moldova au împreună cea mai lungă graniță comună cu Ucraina. În același timp, România este una dintre cele mai sărace țări din Uniunea Europeană, iar Moldova este mai rău din punct de vedere economic. În România și Moldova până acum, peste 1 milion de ucraineni și-au căutat un refugiu. Majoritatea acestor refugiați sunt femei cu 3 până la 8 copii. Din fericire, multe alte țări din Europa și America de Nord acceptă să găzduiască acești refugiați, dacă pot ajunge până acolo. Multe biserici din afara României, au trimis mijloace de transport, precum autobuze și chiar zboruri închiriate. Acești refugiați vorbesc ucraineană și rusă. Pe ici pe colo, comunitatea de limbă română este de ajutor deoarece unele localități de graniță precum orașul universitar Czernowitz (nume în germană, Cernăuți în română) unde s-a născut mama mea, făceau parte din România înainte de al Doilea Război Mondial. Unii dintre generația tânără ar putea avea puține cunoștințe de engleză. Guvernul român și-a dat toată osteneală in a găzdui cei mai mulți dintre acești refugiați. Prin multe contacte de încredere de mulți ani în România, ne-am concentrat pe a ajuta în moneda locală românească de la 800 la 8.800 de Ron de familie, credincioși creștini refugiați. Mulți au plecat doar cu hainele de pe ei. La graniță erau cozi lungi de kilometri. Prin credincioșii locali care merită toată lauda, oferim bani de buzunar, dați în mână pentru hrană și cazare pentru câteva zile, până când există o rezoluție parțială cu privire la planurile de viitor apropiat de a se stabili cumva într-un loc sau de a trece mai departe în alte țări. 8.800 de Ron pare a fi o sumă mare pentru un cuplu în vârstă care ar putea scăpa, dar majoritatea cuplurilor ies cu grupuri mai mari de 10 până la 15 copii și nepoți. Doar ca un exemplu, am plătit pentru o casă în localitatea Victoria, 26.000 Ron pentru o lună de cazare și mâncare pentru 3 adulți și 12 copii. Cei mai mulți dintre acești refugiați își fac iluzia că își părăsesc țara natală, locuința și munca lor pentru o perioadă scurtă de timp, dar așa cum apar știrile despre acest război prelungit, mă îndoiesc că va fi așa. Cred că acești refugiați vor rămâne refugiați pentru mulți ani de acum înainte. Publicăm în acest buletin informativ doar câteva chitanțe cu sume, documentând ceea ce am scris mai sus. Din nou, mulțumesc și Dumnezeu să vă binecuvânteze,
(***<u>**Actualizare**</u>: Până în luna mai 2026, peste 210.000 de refugiați din Ucraina au obținut statutul de refugiat în România.)

Mulțumesc pentru Darurile Voastre Generoase!

Mihai Wurmbrand

409	Власенко	Валентин	Мефодьевич	1958	Украина
410	Вольф	Андрей	Корнеевич	1958	Казахста
411	Куркин	АЛЕКСЕЙ	ЯКОВЛЕВИЧ	1958	Россия
412	Левен	НИКОЛАЙ	ВИКТОРОВИЧ	1958	Казахста
413	Романюк	Владимир	Николаевич	1958	Украина
414	Тиссен	Давид	Давидович	1958	Россия
415	ТУРКЕВИЧ	Василий	Тарасович	1959	Украина
416	Бычков	Степан	Павлович	1959	Украина
417	ДРИСВЯННИКОВ	АЛЕКСАНДР	АЛЕКСАНДРОВИЧ	1959	Россия
418	СКВОРЦОВА	ЛЮБОВЬ	НИКОЛАЕВНА	1959	Россия
419	Варавин	Виталий	Федотович	1959	Россия
420	Дубицкий	СЕРГЕЙ	АДАМОВИЧ	1959	Россия
421	Ляшенко	Борис	Владимирович	1959	Украина
422	Ткаченко	ИВАН	ИВАНОВИЧ	1959	Казахста
423	МАРЧЕНКО	Станислав	Павлович	1960	Украина
424	Донченко	Александр	Максимович	1960	Украина
425	Отмахов	Вениамин	Александрович (Валерианов	1960	Узбекиста
426	Савченко	Михаил	Михайлович	1960	Эстония
427	Фадеева (ШВЕЦОВА)	ДИНА	ВЛАДИМИРОВНА	1961	Алания
428	ШВЕЦОВА	АННА	ВЛАДИМИРОВНА	1962	Алания
429	Богодимов	Александр	Валерьевич	1962	Эстония
430	Миняков	Павел	Дмитриевич	1962	Эстония

Mai sus, exemplu de listă pe care misiunea noastră a reușit să o elaboreze, cu peste 480 de bătrâni creștini baptiști care au suferit pentru credința lor în fosta Uniune Sovietică. Pedeapsa cu închisoarea a fost de la 2 ani până la 18 ani de închisoare. Dacă ar fi adunați, anii de condamnare la închisoare arătați în tabelul nostru prescurtat, ar însemna cel mai probabil până la peste 2000 de ani de închisoare. Cea de-a patra coloană indică anul nașterii și a cincea, țara de reședință actuală (cum ar fi Ucraina, Rusia, Kazahstan, Belarus etc.). Încercăm să obținem adrese exacte, astfel încât să putem trimite ajutor încurajator celor încă în viață. Am putut trimite ajutor la aproximativ 120 de astfel de creștini vârstnici vorbitori de limbă rusă și la 110 vorbitori de alte limbi. Multe dintre mărturiile lor le puteți citi în buletinul nostru lunar. (Mărturii disponibile pe internet la: http://www.misiuneacrestinarichardwurmbrand.ro

Misiunea Creștina Richard Wurmbrand este o asociație non-profit, definitivă prin hotarârea Judecătoriei Sectorului 6 din 05.12.2018 în dosarul 20153/303/2018, înscrisă în Registrul Asociațiilor si Fundațiilor la numarul 108 din 11.12.2015. . Daruri pentru această lucrare misionară creștină se pot trimite la: Banca Comercială Română, Cod Swift: RNCBROBU:

Conturi IBAN:

RON: RO27RNCB0068149171380001
USDollar:RO97RNCB0068149171380002
EURO: RO43RNCB0068149171380004